

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.118/2017/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2017. év július hó 11. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének előkészülete és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2017. év január hó 24. napján kelt 12.B.1730/2015/93. számú ítéletét megváltoztatja.

Az 1 rendbeli emberölés előkészületének bűntetténél a folytatólagos elkövetésre utalást, és az ügyvédi visszaélés bűntette tekintetében hozott felmentő rendelkezést mellőzi.

A vádlott által előzetes letartóztatásban töltött időt 2017. január 24. napjáig számítja be a kiszabott szabadságvesztésbe.

A vádlott állandó lakóhelye:, személyi azonosító igazolványának száma:

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2017. év január hó 24. napján kihirdetett 12.B.1730/2015/93. számú ítéletével a vádlottat 4 rendbeli, egy esetben folytatólagosan elkövetett emberölés előkészületének bűntette /Btk. 160. § (3) bekezdés, tényállás 1-3. pontjai/, valamint sikkasztás bűntette /Btk. 372. §. (3) bekezdés a./ pont, tényállás 4. pontja/ miatt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap szabadságvesztésre, 3 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint 100.000.- forint vagyoneklkozás megfizetésére kötelezte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, továbbá rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Az ügyvédi visszaélés bűntettének /Btk. 285. § (1) bekezdés, tényállás 4. pontja/, valamint zugírászat vétségének /Btk. 286. § (1) bekezdés, tényállás 6. pontja/ vádja alól felmentő rendelkezést hozott.

A vádlottal szemben további 1 rendbeli sikkasztás bűntette /Btk.372. § (4) bekezdés a./ pont, tényállás 5. pontja/, valamint további 1 rendbeli ügyvédi visszaélés bűntette /Btk. 286. § (1) bekezdés, tényállás 5. pontja/ miatt folyamatban lévő büntető eljárást - elévülés okából - megszüntette. Határozott az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről,

valamint a bűnügyi költség vádlottat terhelő, illetve állam terhén maradó részének viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére az eljárást megszüntető, és felmentő rendelkezések körében a bűnösség megállapítása, illetve a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott felmentés, védője szintén felmentés, illetve a megszüntetéssel érintett cselekménnyel összefüggésben a bűnügyi költség megfizetésére kötelezés mellőzése érdekében jelentett be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezésének írásban benyújtott indoklásában a jogorvoslati kérelmet a 4. tényállási pontban szereplő ügyvédi visszaélés büntette kapcsán született felmentő rendelkezés miatt, valamint a büntetés súlyosítása érdekében tartotta fenn. Nem támadta ugyanakkor az elsőfokú ítélet többi, eljárást megszüntető és felmentő rendelkezését. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.95/2016/15-I. számú átiratában az első fokon eljáró ügyész jogorvoslati nyilatkozatának írásbeli indoklásával azonos tartalmú érvelést terjesztett elő.

A *Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség* nyilvános ülésen megjelenő képviselője szintén az ügyész indokolt fellebbezését tartotta fenn, a védelmi fellebbezéseket nem ítélte alaposnak. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályok betartásával lefolytatott eljárás során széleskörű bizonyítást vett fel, mely bizonyítékokat megvizsgálva azokat megfelelően értékelte. A vádlott tagadásával szemben megállapított tényállást megalapozottnak tartotta. Utalt arra, hogy az indoklás valamennyi tényállási pont tekintetében részletesen tartalmazza a vádlott védekezésével szemben elfogadott bizonyítékokat. A megalapozott tényállás megváltoztatására törvényes okot nem látott, ezért a vádlott és védője által bejelentett fellebbezések alaptalanságára hivatkozott. Aláhúzta, hogy a törvényszék okszerűen következtetett az 1-4. tényállási pontok esetében a vádlott bűnösségére, az 1-3. tényállási pontokhoz kapcsolódóan törvényesen minősítette a cselekményeket 4 rendbeli, egy esetben folytatólagosan elkövetett emberölés előkészülete büntettének.

A 4. tényállási pont esetében a sikkasztás büntette mellett tévesnek tartotta az ügyvédi visszaélés büntettének vádja alól történő felmentő rendelkezést a két bűncselekmény teljesen eltérő jogi tárgya miatt; a sikkasztás esetében a védett jogi tárgy a vagyoni viszonyok rendje, míg az ügyvédi visszaélés esetén az igazságszolgáltatás zavartalan működése. A kétszeres értékelés tilalma emiatt a szóban forgó ügyben nem merülhet fel. Véleménye szerint a vádlott egyetlen cselekménye valóságos anyagi halmazatnak tekinthető, ezért a bűnösség kimondását a Btk. 285. § (1) bekezdésébe ütköző ügyvédi visszaélés büntettében is indokoltnak tartotta.

A súlyosító körülmények hangsúlyosságára tekintettel a kiszabott büntetést nem tartotta megfelelőnek az irányadó 1-7,5 éves büntetési tételkereten belül a középérték 4 év 3 hónapi tartamát is figyelembe véve. Tekintettel a megállapítani indítványozott további bűncselekményre, és súlyosító körülményekre álláspontja szerint a középértéket meghaladó büntetés kiszabása szolgálja megfelelően a speciális és a generális prevenciót, és a mellékbüntetés súlyosítását is szükségesnek tartotta. Az egyéb ítéleti rendelkezéseket, köztük a bűnügyi költséggel, illetve a vagyonek kobzással kapcsolatosakat törvényesnek tekintette.

Összefoglalóan a 4. tényállási ponthoz kapcsolódóan a vádlott bűnösségének ügyvédi visszaélés büntettében való megállapítására, a kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamának felemelésére, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A *védő* mindenekelőtt három tanú kihallgatására terjesztett elő bizonyítási indítványt: tanúként kérte megidézni és kihallgatni a tényállás 2. pontjában írt cselekménnyel összefüggésben P.J.-t, aki K.I.-vel, valamint a vádlottal együtt utazott Budapestről Kecskemétre, és jelen volt a M.-ékkal lezajló beszélgetés idején is. Ugyanerre a körülményre kérte kihallgatni D.G. tanút is. A tényállás 3.

pontjában írt cselekménnyel kapcsolatban harmadikként V.A. tanú kihallgatására tett indítványt, aki jelen volt, amikor védeence felkérte J.L.-t videó felvétel készítésére az ukrán férfival történő találkozóval kapcsolatban. Ezen túlmenően annak az okiratnak az írásszakértői vizsgálatára tett indítványt, amelyen állítólagosan a vádlott kézírása szerepel az 1. számú tanú nevével, születési idejével.

A bizonyítási indítvány elutasítását követően a védő perbeszédében az elsőfokú eljárás során előadott védőbeszédét mindenben fenntartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján több tényt tévesen állapított meg, mivel a beszerzett bizonyítékok eltérő következtetések levonásának lehetőségét is magukban hordozták.

Hivatkozott a D.K. féle ügyben beszerzett írásszakértői véleményre, amely védeence állítását támasztotta alá D.K. előadásával szemben. A szakvélemény elévülés hiányában felmentő rendelkezés hozatalát eredményezte volna. Ugyanezzel a logikával a tényállás 4. pontjában szereplő esetben is felmentő rendelkezés hozatalának lett volna helye. B.Zs.sértett ugyanis következetesen állította, mely szerint hozzájárult az ügyvédi letétben lévő pénzösszeg kihelyezéséhez, ez azonban okirattal nem volt igazolható. Utalt arra, hogy a letéti szerződés alapján a letétben szereplő pénzösszeg nem a letevőnek, hanem a jogerős bírósági döntés alapján a jogosultnak, azaz a volt házastársnak járt volna vissza. Aláhúzta azt a körülményt is, hogy B.Zs. sértett már korábban kérte bizonyos összegek kiadását, aminek a vádlott eleget is tett. Az elsőfokú bíróság nem volt konzekvens tehát a sértett vallomásának értékelésekor, mivel azt részben elfogadta, részben elvetette. Amennyiben okirati bizonyítékok, vagy esetleg kamerafelvételek álltak volna rendelkezésre, nem zárható ki, hogy azok a vádlott előadását erősítették volna meg.

Aláhúzta, helyesen járt el a vádlott, amikor a felek elszámolásának hiányában nem adta ki B.Zs.sértettnek a maradék pénzösszeget. Hangsúlyozta, hogy a vádlottat a vita fennállásáig bírósági letétbe helyezési kötelezettség terhelte, aminek eleget is tett. Nézete szerint a vádlott fenti magatartása alapján terhére bűncselekmény elkövetése nem állapítható meg. Ennek az érvelésnek az elvetése esetén pedig a sértett hozzájárulásával történő letét felhasználása szintén nem merítette ki a sikkasztás bűncselekményét.

Az ügyvédi visszaéléssel összefüggésben helyesnek tartotta az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezését. Hangsúlyozta az említett cselekmény célzatos, hátrányokozást kiváltó feltételét. Mivel az elsőfokú bíróság a sajátjaként történő felhasználással elkövetett sikkasztást róta védeence terhére, így a felmentő rendelkezést helyesnek tartotta.

Az 1., 2. és 3. pontokban írt cselekmények esetében az elsőfokú bíróság az életszerűségből, valamint a bűnelkövetők logikájától eltérő magatartásból indult ki. Utalt ezzel összefüggésben a vádlott paranoid megnyilvánulásaira, továbbá az ügyben felbukkanó ügynökökre, tartó tisztekre. Sajátosnak tartotta a vádlott telefonszámának az Igor nevű személyhez kerülés módját is. A 3. vádpont tekintetében a fedett nyomozó magatartását provokációnak tekintette, mellyel összefüggésben az EJEB határozataira hivatkozott. E szerint a provokáció hatására elkövetett cselekmény miatt - ha egyébként az elkövető azt nem valósította volna meg - a terhelt nem büntethető. Nem derült fény, hogy ki, mikor és mire hívta fel a vádlottat.

A tényállás 1. pontjában írt cselekmény kapcsán hangsúlyozta, hogy a vádlott tisztában volt a sértettek lakásból történő elköltöztetésével, amiről Gáspárné vallomásában elismerően nyilatkozott. Dr. K.Zs., a lakás adásvételi szerződését szerkesztő ügyvéd elképzelhetőnek tartotta, hogy értesítette a kiköltözés tényéről a vádlottat, ennek az értesítésnek azonban írásbeli nyoma nem volt. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a tanú bizonytalan előadását a vádlott terhére értékelte. Mivel

a sértettek a Cs. utcai címre voltak bejelentkezve, ezért nem találta kifogásolhatónak a vádlott által írt felszólító levél Cs. utcai címzését. A Cs. utcai címzés helyességére utalt az a körülmény is, hogy G.-né a kiköltözés után, július 16-án még át tudta venni a vádlotti küldeményt. Ezen túlmenően a vádlott pert is indított G.-nével szemben, ami szintén a kiköltözés ismeretére utaló körülmény volt. Kétségbe vonta V. tanú szavahihetőségét, aki a tárgyaláson nyomozati vallomásaához képest eltérő előadást tett a vádlottól átvett összeg tekintetében. Kérdésként vetette fel, hogy szavahihetőnek tekinthető-e az ilyen tanú. Hivatkozott arra, hogy V.J. aláírt egy papírt, amely szerint kölcsönként vett át a vádlottól 250.000.- Ft-ot. Ez a rendelkezésre álló irat a vádlotti előadást támasztotta alá. Utalt ezen túlmenően a megbízási okiratra, illetve az árajánlatra, amelyben szerepeltek az ingatlan alapjának feltárási munkálatai. V.J.-t kontárnak tartotta, így - álláspontja szerint - nem igazolható, hogy a gödör kiásása megfelelt a szakmai szabályoknak. Kiemelte, hogy a V.-nek adott megbízás személyi szabadságától való megfosztásra és nem ölési cselekményre irányult. A személyi szabadság megsértésének pedig előkészülete nem büntethető. Aláhúzta, hogy a hangfelvétel bizonyítékként nem volt felhasználható, emiatt a konkrét ölési szándékra, arra, hogy a vádlott komoly és egyértelmű felhívást intézett volna V. felé, bizonyíték nem áll rendelkezésre.

A tényállás 2. és 3. pontjában szereplő cselekmények tekintetében azt hangsúlyozta, hogy a vádlott az elsőfokú bíróság következtetésével szemben a sértett személyét, lakóhelyét nem ismerte. Kifogásolta annak rögzítését, hogy az ütemtervre a vádlott kézírásával került volna rá a sértett neve és születési ideje.

A tényállás 2. pontjában írt cselekmény kapcsán korábbi védőbeszédére utalt, kérte a vádlott védekezésének elfogadását, és a M. testvérek, valamint M.M. vallomásának elvetését. M.-ék előadása szerint egy 12 éves lány elkapásáról volt szó, ami nem illeszkedett a peradatokhoz, hiszen S.É.-nek felnőtt leánya volt ebben az időben. M.-ék - nézete szerint - valótlan információkat szolgáltatottak. Hivatkozott ezen túlmenően M.P. és M.J. vallomásának több eltérésére, valamint arra, hogy először M.-ék még ölésről sem beszéltek, csak az eljárás előrehaladtával állítottak ilyet. Konkrét adatok nem álltak rendelkezésre, amelyek a vádlott ölési szándékára következtetésül szolgáltak volna.

A tényállás 3. pontjában írt cselekményt a vádlottal szemben provokációnak tekintette, mellyel szemben a vádlott kontra provokációval reagált, és le akarta bizonyítani a provokátort. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítási indítványait elutasította.

A kifejtettek alapján valamennyi vádpont tekintetében védenccé felmentését kérte.

A vádlott a nyilvános ülésen kifogásolta azt az elsőfokú ítéletben szereplő megállapítást, mely szerint ő nem tett volna vallomást. Ezzel ellentétesen észrevételeket és írásos vallomást is tett, valamint válaszolt a feltett kérdésekre. Egyebekben a védője által kifejtettekkel egyetértett.

Aláhúzta, hogy az elsőfokú bíróság személyi körülményeiről is téves adatokat rögzített. Kiemelte, hogy a közelmúltban hasi műtétet hajtottak végre rajta, ennek során a gyomrából sikeresen rosszindulatú daganatot távolítottak el, de még egy korrekciós műtetre szorul.

Az 1. tényállási pontban szereplő cselekménnyel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy tudott a sértettek lakásból való elköltözéséről, hiszen közjegyzői okiratba foglaltan a sértettek kiköltözésének határideje 2014. július 8-a volt. Ezt az időpontot követően ő felment a lakásra, ekkor látszott, hogy a lakást kiürítették, hiszen a lakáshoz kapott kulcs már nem működött, az ablakokon függöny nem volt. Mivel a megegyezés ellenére G.-ék az ingóságokat is elvitték, ezért ellenük polgári pert indított. Az elköltözésről beszámolt S.É.-nek is, aki ezt a közlését tanúvallomásában megerősítette. Dr. K.Zs. ügyvéd is nyilatkozott az elköltözésről való vádlotti tudomásszerzésről, ezen túlmenően

G.-ék is tájékoztatták őt erről. A híváslista is azt igazolta, hogy beszélt telefonon G.-ékkel. Nem helytálló az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy szeptember 30-án adott volna meghatalmazást fiának az ingatlan vételárának átvételére, mert ez a meghatalmazás júliusban történt, szeptember 30-án a meghatalmazást mindössze kiterjesztette a 9 millió forint behajtására. Ő időben intézkedett a pénz behajtására, a vevő késlekedett a vételár kifizetésével. Kifogásolta a bizonyítékok terhére történő értékelését.

Aláhúzta, hogy nem helytálló az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy ő emberölésre adott volna megbízást V.J.-nek, mivel a megbízás építési munkák elvégzésére, illetve pénzbehajtásra szólt. Hangsúlyozta, hogy a V.J.-nek kifizetett kétszer 250.000.- Ft nem az építési munkák költségének előlege volt, hanem ezt az összeget kölcsön címén folyósította V.J.-nek. Mivel V. nem volt hajlandó a munka megkezdésére, ezért a vádlott feljelentéssel fenyegette meg őt és fel is mondta a vállalkozási szerződést. V. bosszúból jelentette fel őt. A G.-ékkel kapcsolatos megbízás nem volt valós, sem őket, sem a másik sértettet nem akarta megölni. Valós ölési szándék esetén nem egy vadidegen, vele rossz viszonyban álló személyt bízott volna meg ezzel a feladattal, ő mindössze a munkavégzésre akarta V.-t ily módon rávenni.

A második cselekménnyel kapcsolatosan vitatta, hogy Kecskeméten emberölésre adott volna bárkinek megbízást, ez a megbízás a számára behozott, de át nem adott gépkocsi visszaszerzésére vonatkozott.

A harmadik cselekménnyel kapcsolatosan aláhúzta, hogy számára S.É. soha, semmilyen adatot nem közölt élettársáról. Hivatkozott arra, hogy korábbi zárkatársa, L.L. szabadulása utáni napokban őt már az új telefonszámán hívta fel. Ezt követően jelentkezett nála az X. nevű nyomozó, akiről ő mindvégig sejtette, hogy provokátor, ezért a vádlott visszaprovokált. Három személyt, J.I.-t, J.L.-t és V.A.-t kérte meg arra, hogy csináljanak felvételt, de az említett személyek nem jöttek el a találkozóra. Aláhúzta, mivel részéről a megbízás nem volt valós, így terhére bűncselekmény nem állapítható meg. Hivatkozott továbbá arra, hogy a B. úti alatti címről ő nem tudott, szabadulását követően a fia ezen a címen hagyta a gépkocsiját. Azért közölte a fedett nyomozóval ezt a címet, mivel valamilyen adatot szolgáltatni kellett a fedett nyomozónak a kontraprovokáció hihetővé tétele érdekében.

A negyedik cselekménnyel kapcsolatosan kifogásolta, hogy a törvényszék nem utasította el az írásszakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát, annak mégsem tett eleget. Állította, hogy a sértett által készített felvétel manipulált volt.

Kiemelte, hogy megölni senkit nem akart, hiszen soha erőszakos cselekményt nem követett el, ezért valamennyi cselekmény tekintetében felmentő rendelkezés hozatalát kérte.

Az ítélet tábla a bejelentett fellebbezéseket a bejelentés tartalma szerint nem találta alaposnak.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be. 348. § (1) bekezdése értelmében - a Be. 348. § (2) bekezdésében írt korlátok között - a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Nem volt tárgya a felülbírálatnak az elsőfokú ítélet egyik felmentéssel /zugírászat vétsége, tényállás 6. pontja/, valamint eljárás megszüntetésével /sikkasztás büntette és ügyvédi visszaélés büntette, tényállás 5. pontja/ kapcsolatos rendelkezései. Ellenben a felmentéssel érintett másik cselekmény, az ügyvédi visszaélés büntette kapcsán a felülbírálatnak helye volt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. Nem sértett eljárási szabályt azzal, hogy az 1. pontbeli cselekménnyel összefüggésben keletkezett bizonyítékot, nevezetesen a hangfelvételt a Be. 78. § (4) bekezdés 2. fordulatára tekintettel, mint törvényesnek nem tekinthető bizonyítékot kirekesztette értékelési köréből. Nem tekinthető

törvényesen szerzett bizonyítéknak az 1994. évi XXXIV. törvény 46. § (1) bekezdésében írt szabály megkerülésével rögzített lehallgatás eredménye. Ennek a hangfelvételnek a bizonyítékok köréből történő kirekesztése azonban nem akadályozta a történetről nyilatkozó V.J. tanú vallomásának értékelését.

Az elsőfokú bíróság nyolc tárgyalási napot tartva a vádlott terhére rótt bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns valamennyi bizonyítékot beszerezte, azokat egyenként és összességében a logika szabályainak megfelelően értékelte. Kimerítő részletességgel adott számot a vádlott védekezése elvetésének indokairól. A feltárt bizonyítékok alapján helyes, hiánytalan tényállást állapított meg, amely a Be. 352. § (1) bekezdésének a./ pontjára figyelemmel csak kisebb mértékű kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorult:

- A vádlott rosszindulatú megbetegedésben szenvedett, emiatt 2016. évben rajta prosztataaműtétet hajtottak végre. Ezzel a betegségével összefüggésben további helyreállító műtetre van szüksége. A műtétet követően több hónapig kontrollvizsgálatokon és kezeléseken is részt kellett vennie. /a vádlott műtétjéről, valamint kezeléséről rendelkezésre álló orvosi iratok/

Ezen túlmenően az ítélet tényállásában több elírás is korrekcióra szorult:

- a 6. oldal 3. bekezdésében a másodfokú bíróság kiegészíti a tényállást azzal, hogy V.J. *bejelentést tett* a vádlott ellen;

- a 8. oldal 1. bekezdésének második mondatából szóismétlés miatt mellőzi az utolsó "*megölje*"szót;

- a 8. oldalon a 3. tényállási pont 2. bekezdését akként javítja ki, hogy "*a vádlottal*" vegye fel a kapcsolatot.

Az ítélet 10. oldalának 6. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a vádlott további 148.000.- Ft-ot is kifizetett B.Zs. sértettnek. A 2.082.090.- Ft összeg ugyanis csak ezzel a 148.000.- forinttal kiegészülve tekinthető helyes összegnek. /700.000.- + 400.000.- + 500.000.- + 334.090.- Ft, + 148.000.- Ft = 2.082.090.- Ft/

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be. 352. § (2) bekezdés alapján irányadó volt a fellebbezési eljárás során is.

Mivel az elsőfokú bíróság a kiegészítésekkel és helyesbítésekkel helyes, hiánytalan és teljes körűen felderített, tehát megalapozott tényállást állapított meg, emiatt a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak a védő által bejelentett bizonyítási indítványok teljesítését. A másodfokú bíróság meglátása szerint nincs relevanciája az ügyben annak, hogy a vádlott akart-e videofelvételt készíttetni a tényállás 3. pontjában szereplő cselekmény kapcsán, ezért a másodfokú nyilvános ülésen erre nézve bejelentett tanúk kihallgatása szükségtelen volt. Az indítványok elutasításának okát az is jelentette, hogy a bejelentett tanúk vallomása - figyelembe véve az első fokon lefolytatott bizonyítás anyagát is - nem eredményezték volna a törvényszék által értékelt bizonyítékok átértékelésével eltérő tényállás megállapítását, következésképp a vádlott felmentését. Ugyanez volt elmondható a védő által kért írásszakértő kirendeléséről is. Amennyiben igazolást nyert volna, hogy nem a vádlott kézírása szerepel a papírlapon, ez még nem eredményezte volna a terhére értékelt bizonyítékok tükrében a felmentését.

Ezekre az érvekre tekintettel a másodfokú bíróság a további bizonyítás lefolytatását az ügyben nem tartotta indokoltnak.

A bizonyíték értékelésnek a határozat korábbi részében kifejtett részletessége, alapossága miatt a másodfokú bíróság mindössze az alábbiak kiemelését tartotta szükségesnek.

A vádlott védekezését kizárólag tagadása tekintetében lehetett következetesnek tekinteni. Vallomásaiból, de különösen észrevételeiből volt kikövetkeztethető védekezésének lényege, ami az eljárás során változott, igazodott az általa ismerté vált adatokhoz, bizonyítékokhoz.

A tényállás 1. pontjában szereplő cselekmény kapcsán előadott, következetesnek nem mondható védekezésének lényege abban foglalható össze, hogy a vádlott a volt élettársa, S.É. részére megrendelt építési munkák elvégzésének kieszközölése, illetve pénzbehajtás végett kérte G.-ék felkeresését V.J.-től. A vádlotti védekezés sarkalatos pontját jelentette, mely szerint a vádlott tisztában volt azzal, hogy a V. részére adott megbízás idején G.-ék már elhagyták az eladott ingatlant, ami a megbízás kivitelezhetetlenségét jelentette.

A tényállás 2. pontjában szereplő cselekménnyel összefüggésben vitatta a M. testvérek felbérelését bármilyen bűncselekmény elkövetése érdekében. A velük való beszélgetést a tőle ellopott gépkocsi visszaszerzésével magyarázta, illetve a 3. pontban szereplő cselekmény esetében egy ellene irányuló provokációnak akart utána járni a J.L. segítségével történő videó felvétel készítés útján.

Az első fokú bíróság részletesen elemezte a vádlott védekezését. A következtetlenségen túl az is jellemezte a vádlotti előadásokat több cselekmény esetében, hogy a vádlott a vitathatatlan tényeket igyekezett valóságos értelmétől eltérően magyarázni, nevezetesen próbatételre, blöffre, viccre hivatkozva. Így próbatételre utalt V. esetében a gödörásás okának magyarázatakor. Színjátékra hivatkozott a B.Zs.-val kapcsolatban készült felvétel esetében. Blöffként magyarázta az 1. számú tanú rendszámának közlését.

Az első fokú bíróság megalapozottan vetette el a vádlott védekezését a személyi, okirati bizonyítékok, illetve a magánúton (4. pont), valamint titkosszolgálati módszerrel (3.pont) rögzített beszélgetések tartalma alapján.

A határozat korábbi részében írtak szerint a tényállás 1. pontjában szereplő cselekmény esetében a másodfokú bíróság egyetértett a rendőri közreműködéssel, de az előírásoknak nem megfelelően rögzített beszélgetés anyagának a bizonyítékok köréből történő kirekesztésével. Rendelkezésre állt ugyanakkor V.J. tanúnak az eljárás alatt tett részletes és következetes előadása. A tanú nem csupán a hatóságok előtt, hanem környezete, köztük a vádlott volt élettársa, S.É. előtt is azonosan nyilatkozott a vádlottól kapott megbízás jellegéről, tartalmáról. E szerint a megbízás egy három tagú család megölésének kivitelezésére irányult pénz és információ szerzés érdekében. A tanú beszámolt a megbízás legapróbb részleteiről. A megbízás komolyságára utalt a vádlott magatartása, a cselekmény elkövetési részleteit taglaló aprólékos, mindenre kiterjedő útmutatása. A vádlott pontosan megjelölte a három sértett lakóhelyét, szokásait, várható viselkedését, továbbá a lakásról alaprajzot, illetve lakáskulcsot adott át V.J. részére. A megbízás eltökéltségét támasztotta alá a S.É. építés alatt álló ingatlanán a vádlott utasítására megvalósított gödör kiásás ténye, ahova - a vádlott elképzelése szerint - a három sértettet kellett volna a megbízottnak és embereinek elásniuk. A gödör ásás célját V.J. tanú egyértelműen a tervezett bűncselekménnyel és nem az ingatlan vizesedésének feltárásával indokolta. Ugyancsak a tervbe vett bűncselekmény előkészítésére utalt a vádlottnak a gödör mélyítés szükségességét igénylő felvetése. Azt is világossá tette a tanú, hogy a vádlott és közte két, egymástól jól elhatárolható munkából adódó megbízási viszony állt fenn; az egyik a vádlott volt élettársának végzendő építési-felújítási munkához, a másik a bűncselekmény

elkövetésével kapcsolatos vádlotti utasításokhoz volt köthető. A vádlott védekezésében e két megbízás és az átadott pénzösszeg jogcímének összemosására törekedett, ami a tanú vallomása, valamint az egyéb bizonyítékok alapján nem volt elfogadható.

Az első fokú bíróság helytálló érvekkel vetette el a vádlottnak azt a védekezését is, hogy V.J.ó tanú a vállalkozási szerződés nem teljesítése miatti vádlotti fenyegetések, illetve az előleg visszafizetésének megghiúsítása végett jelentette volna fel a vádlottat.

V.J. tanú a vádlott előzetes letartóztatásának elrendelése után számolt be S.É.-nek a vádlott által adott megbízás részleteiről, a sértettek sérelmére elkövetendő bűncselekmény tervéről, a gödör ásás részleteiről, amit S.É. tanú vallomásában V.J. tanú vallomásával azonosan adott elő. V.J. tanú vallomását tehát megerősítették az egyéb bizonyítékok; a kiásott gödörről készült szemle jegyzőkönyv, S.É. tanú vallomása, a sértettek lakásáról a vádlott által átadott alaprajznak és a lakás kulcsainak V.J.-től való lefoglalása.

Ugyancsak a beszerzett bizonyítékok, tanú vallomások (G.M.-né, G.M., K.D., T.B.), a vádlott által írt levél Cs. utcai címzése, a lakásból való kiköltözéséhez kötött vételár rész átutalási időpontja (2014. november 10-14. között) alapján megnyugtatóan elvethető volt az a vádlotti védekezés, mely szerint a vádlott előtt ismert lett volna a G. család részéről a lakás elhagyásának ténye. Az első fokú bíróság helytállóan következtetett a vádlotti tudat-tartalomra a Cs. utcai lakásból való kiköltözés tekintetében alapvetően az okirati bizonyítékok, de az azzal összhangban álló személyi bizonyítékok alapján. E bizonyítékok tükrében megalapozott volt annak kimondása, hogy a vádlott nem tudott a 2014. július elején történt elköltözésről. T.B., de a G. család egyik tagja sem értesítette a vádlottat G.-ék elköltözéséről. A vádlott a lakás vételár hátralékának átutalása érdekében is csak jóval később, 2014 novemberében intézkedett. E bizonyítékokkal ellentétes védelmi és vádlotti érvelést az első fokú bíróság megalapozottan vetette el, de a másodfokú bíróság sem tudta akceptálni a fellebbezési eljárásban megismételt védekezést.

A tényállás 2. pontjában írt részcsselekmény esetében beszerzett személyi bizonyítékok, M.M., M.J. és M.P. tanúk egymással teljesen egybevágó, egymást kiegészítő vallomása cáfolta a vádlotti védekezést. A tanúk előadása egyértelmű volt, hogy a vádlott anyagi ellenszolgáltatás fejében adott megbízást a M. testvéreknek S.É. (a vádlott volt élettársa) akkori élettársának elrablására a vádlott által megvalósítandó ölési cselekmény véghezvitele érdekében. M.-ék vallomását megerősítette Sz.G. tanú előadása.

Az első fokú bíróság megalapozottan vetette el a 4. számú tanú nyilatkozatát a vádlott és a M. testvérek találkozásának tárgya, témája (a vádlott lopott gépkocsijának visszaszerzése) tekintetében.

Az ítélet indokolásában részletgazdag érveléssel fejtette ki azt az álláspontját, hogy miért tarthatatlan a vádlottnak a 2. pontban írt cselekménnyel kapcsolatos védekezése. A beszerzett meggyőző erejű bizonyítékokat nem tették kétségessé a vádlott indítványára az első fokú eljárásban kihallgatott J.L. és E.E. tanúk vallomásai, de erre alkalmatlanok voltak a bizonyítási indítványban szereplő tanúk előadásai is.

A tényállás 3. pontjában írt esetben a vádlott felelősségét személyi bizonyítékokon túl okirati bizonyítékok, nevezetesen a vádlottal folytatott beszélgetéseket titkos-szolgálati módszerrel rögzített felvételek, illetve annak írásos kivonatai támasztották alá. A vádlott ebben az esetben is aprólékosan kidolgozott tervet közölt a fedett nyomozóval az 1. számú tanú megölésére, majd elrejtésére nézve, amelynek részletei, a kivitelezés módja több szembeötlő hasonlóságot mutattak az 1. és 2. pontbeli

cselekményben feltárt részletekkel.

Az első fokú bíróság e cselekmény esetében részletezte azokat a bizonyítékokat (a vádlott és a fedett nyomozó beszélgetését rögzítő hang- és videofelvétel, az arról készített kivonatok tartalma, a vádlott által saját kezűleg készített és a fedett nyomozó számára átadott terv) amelyek alapján elvetette a vádlottnak azt az előadását, mely szerint a vádlott nem ismerte az 1. számú tanú nevét és lakóhelyét. Ezzel ellentétesen a hangfelvétel alapján cáfolható volt a vádlottnak ez a védekezése. Így az első fokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádlott tisztában volt az 1. számú tanú nevével, becenevével, ismerte annak születési évét, lakóhelyét, gépkocsijának típusát és rendszámát, amelyeket közölt a fedett nyomozóval. Ezen túlmenően a vádlott megmutatta a fedett nyomozónak a sértett lakóhelyét, gépkocsiját, illetve az ölési cselekményt követően a holttest elrejtésének helyszínét.

A hangfelvétel anyaga cáfolta azt a vádlotti védekezést is, hogy a vádlott nyilatkozatait rendőrségi provokáció hatására tette volna. A hangfelvétel igazolta, hogy a vádlott saját elgondolás alapján alapos, minden részletre kiterjedő utasításokat adott terve végrehajtásához.

A tényállás 4. pontjában írt cselekmény elkövetéséhez szintén nem fért kétség. Igazolt volt, hogy N.Zs. sértett az ügyvédi letétben elhelyezett közel 2.500.000 forintját többszöri kérés ellenére sem kapta vissza a vádlottól. A sértett által 2010. szeptember 13-án készített hangfelvétel szerint a vádlott maga ismerte el ennek a pénznek más személy részére történő kölcsönadását, amely már önmagában kimerítette a sajátjaként történő rendelkezésnek megfelelő elkövetési magatartást. Ezt követően közel egy évvel később, illetve a sértett 2010. december 22-én megtett feljelentésére megindult büntető eljárás után közel fél évvel később, 2011. június 11-én a pénz bírósági letétbe helyezése mindössze az előidézett anyagi hátrány megtérítéseként vehető figyelembe.

A védő felmentésre irányuló fellebbezésének indokolásában túlnyomórészt az első fokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadta, a bizonyítékok eltérő értékelésével a vádlott védekezéséhez igazodó következtetéseket igyekezett levonni, amelyekkel nem lehetett egyetérteni. A vádlott felmentést célzó fellebbezésének indokolásában a védőhöz hasonlóan a bizonyítékok első fokú értékelését támadta.

Amint arra a másodfokú bíróság a határozat korábbi részében már utalt, mivel az elsőfokú bíróság részéről a bizonyítékértékelő tevékenység teljes körű volt, helyes és logikus érvek mentén történt, ezért a másodfokú bíróság eljárásjogi tilalmán túl sem látott okot az elsőfokú ítélettől eltérő bizonyítékértékelésre, és az alapján eltérő tényállás megállapítására. Következésképp a vádlott és a védő felmentést célzó fellebbezését alaptalannak találta.

Az irányadónak elfogadott tényállás alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett valamennyi fellebbezéssel érintett és bűnösséget megállapító cselekmény tekintetében a vádlott büntetőjogi felelősségére. A cselekmények minősítése - egy kivétellel - is megfelel az anyagi büntetőjogszabályoknak. A másodfokú bíróság mindössze a tényállás 2. és 3. pontjában írt emberölés előkészületének folytatódólagos megállapításával nem értett egyet.

A Btk.11.§ (1) bekezdése értelmében ha a törvény külön rendeli, előkészület miatt büntetendő, aki a bűncselekmény elkövetése céljából az ehhez szükséges vagy ezt könnyítő feltételeket biztosítja, az elkövetésre felhív, ajánlkozik vagy a közös elkövetésben megállapodik.

A jogirodalom és az ítélkezési gyakorlat szerint kifejezett törvényi rendelkezés esetén - ilyen az

emberölés büntette vonatkozásában a Btk.160.§ (3) bekezdése - az előkészület megállapításának feltétele az alanyi oldalon az adott bűncselekmény elkövetésének kialakult egyenes szándéka (célzata), a tárgyi oldalon valamilyen előkészületi magatartás tanúsítása, negatív ismérvként pedig a Btk.11.§ (2) bekezdésében meghatározott büntethetőséget megszüntető ok hiánya.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a Btk.160.§ (3) bekezdésében meghatározott emberölés előkészülete büntettének ezek a feltételei a vádlott esetében kétség nélkül fennálltak.

Amint erre a Btk.11.§ (1) bekezdésében szereplő *a bűncselekmény elkövetése céljából* kitétel is utal: az előkészület területe a bűncselekmény elkövetésére irányuló (egyenes) szándék kialakulása és a kísérlet között van. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy ölésre irányuló szándék hiányában sem az emberölés előkészülete, sem annak kísérlete nem valósul meg (*BH.1975.154. és BH.1990.368. számú eseti döntések*).

Az irányadó tényállásból megalapozott következtetés vonható arra, hogy a vádlottban az ölés direkt szándéka mind a Miklós család három tagja, mind az 1. számú tanú vonatkozásában kialakult. Kifejezetten e szándék kialakulására utalt az 1. és a 2. esetben a vádlott által adott megbízás részletessége, kidolgozottsága, a végrehajtást könnyítő eszközök (lakás alaprajz, lakás kulcs átadás, illetve a sértettek eltüntetését biztosító gödör kiásatása) átadása.

A 3. esetben pedig a vádlott kidolgozta a végrehajtás részletes írásos tervét, amit átadott a fedett nyomozó számára, de azt szóban is megismételte előtte. Ennek során megmutatta a sértett lakóhelyét, gépkocsiját, a volt élettársának a lakóhelyét, illetve a megbízottal közösen bejárták azt a helyet is, ahol a vádlott a sértettet el kívánta tüntetni.

A fenti tények alapján nem volt kétséges a vádlott egyenes ölési szándékának kialakulása.

A Btk.160.§ (3) bekezdése az emberölés előkészületét általában, különbségtétel nélkül büntetni rendeli. Elkövetési magatartásként tehát a Btk.11.§ (1) bekezdésében meghatározott valamennyi előkészületi cselekmény szóba jöhet. A szóban forgó ügyben mind az ügyész, mind az elsőfokú bíróság a bűncselekmény elkövetésére való felhívással azonosította a vádlott tevékenységét. Az elkövetésre felhívás mint előkészületi cselekmény körébe sorolható minden magatartásforma, amely a bűncselekmény elkövetésére szóló felkérést, megbízást felszólítást takar, amennyiben az kellően konkrét, körülhatárolt. Így megfelelően azonosítható a sértett személye, a bűncselekmény elkövetésének helye, ideje, módja. Márpedig a vádlott magatartása a fenti kritériumoknak maradéktalanul megfelelt.

A vádlott a másodfokú bíróság nézete szerint nemcsak az elkövetésre felhívással valósította meg a bűncselekményt, hanem a bűncselekmény elkövetéséhez szükséges vagy ezt könnyítő feltételek biztosítása is terhére volt róható. Ilyen könnyítő feltételnek tekinthető az első esetben a lakás alaprajzának és a lakás kulcsának az átadása, illetve a sértettek eltüntetését biztosító gödör kiásatása, harmadik esetben a végrehajtás részletes tervének írásos kidolgozása, valamint a 100.000 forint előleg átadása.

A kifejtett ismérvek alapján nem tévedett az első fokú bíróság, amikor a sértettek számához igazodva 4 rendbeli emberölés előkészülete tekintetében a vádlott büntető jogi felelősségére vont jogkövetkeztetést.

Az előkészülettel kapcsolatos lényeges jogi iránymutatás (az előkészületi cselekmények rendbeliségének feltételei, az előkészület megállapításának jogi alapjai) található az 5/1999. számú

Büntető Jogegységi Határozatban (továbbiakban BJE), amely ugyan még az 1978. évi IV. törvényben szereplő előkészületre nézve adott eligazítást, azonban az a 2012. évi C. törvény azonos rendelkezéseire tekintettel a jelenleg hatályos szabályozásra is vonatkoztatható.

A jogegységi határozat szerint az előkészületi cselekmények általában attól függően minősülnek egy- vagy többrendbeli előkészületnek, hogy az előkészületi cselekmények alanyának célja egy vagy több bűncselekmény elkövetésére irányul. /1978. évi IV. törvény 18. § (1) bekezdés/

Az emberölés előkészületének büntette /1978. évi IV. törvény 166. § (3) bekezdés/ többrendbelinek minősül, ha az alanyának célja több ember megölésére irányul.

A határozat indoklásában kifejtettek szerint a bűncselekmény elkövetésének előkészületi szakaszában nem lehet tettesek és részesek között különböztetni, és egy előkészületi cselekménynek nincs kísérlete. Az előkészületi szakaszban maradó bűncselekménynek is van passzív alanya /sértettje/. *Az 1978. évi IV. törvény 18. § (1) bekezdésében meghatározott előkészületi cselekmények egyszeri megvalósulása rendszerint a természetes egység keretében marad akkor is, ha térben és időben elkülönülő részecselekményekből tevődik össze.* Például valaki a bűncselekmény elkövetésére mást felhív, majd a bűncselekmény elkövetéséhez szükséges eszközöket megszerzi, stb. A részecselekményeket egységbe forrasztja, hogy ugyanannak a bűncselekménynek az elkövetése céljából történnek. *Kivételesen többrendbeli előkészület megállapítására kerülhet sor, ha az előkészületi cselekmények között eltelt hosszabb időből és más körülményekből megállapíthatóan az előkészület alanya a bűncselekmény elkövetésének céljával felhagyott, majd ezt a célt újból kitűzte.* Az előkészületi cselekmény ahhoz képest minősül egy- vagy többrendbeli előkészületnek, hogy az előkészületi magatartás alanyának szándéka egy vagy több bűncselekmény véghezvitelére irányul.

A minősítés szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a célul tűzött több bűncselekményt egy vagy több elkövetési magatartással tervezik megvalósítani, illetve a célba vett bűncselekmények alaki vagy anyagi halmazatban állnak egymással. Ebből következik: ha a sértettek számának jelentősége van abból a szempontból, hogy a célba vett bűncselekmény egy- vagy több rendbelinek minősül, ennek megfelelően minősül egy- vagy több rendbelinek a bűncselekmény előkészülete is. Tehát például az emberölés előkészületének büntette többrendbeli, ha az előkészület több ember megölésére irányul. Nincs jelentősége viszont annak, hogy a több emberen elkövetett emberölés egy rendbeli bűncselekmény lenne.

Az 1978. évi IV. törvény 18. §-ához fűzött kommentár szerint több előkészületi cselekmény megvalósítása rendszerint természetes egységet képez akkor is, ha térben és időben elkülönülő részecselekményekből tevődik össze. /Pl. valaki ajánlkozik a bűncselekmény elkövetésére, majd elvállalja és teljesítése érdekében az elkövetéshez szükséges feltételeket is biztosítja/. Az egyes részecselekményeket egységbe foglalja, ha ugyanannak a bűncselekménynek az elkövetése céljából tanúsítják. A folytatólágosság megállapítására viszont akkor sem kerülhet sor, ha az előkészületi részecselekmények között az akkor hatályos Btk. 12. § (2) bekezdésében leírtakhoz hasonló kapcsolat ismerhető fel.

Az idézett jogegységi határozatban, valamint kommentárban írtakat az ítéletábra irányadónak tekintette a vizsgált ügyben is. A 2. illetve 3. pontban szereplő cselekmény sértettje az 1. számú tanúként szereplő, S.É. élettársával azonos személy volt. Tehát mindegyik cselekmény esetében ugyanannak a sértettnek az életét célba vevő előkészület volt a vádlott terhére róható. A 2. pontban szereplő cselekmény elkövetési időpontja 2015. év február hó 2. napja, a 3. tényállási pontban szereplő cselekményé 2015. év március hó 30. napja volt. A két részecselekmény között tehát 2

hónapnál rövidebb idő telt el, amelyből az a következtetés adódott, hogy a vádlott a harmadik esetben a korábban kitervelt bűncselekmény elkövetésének céljával nem hagyott fel, nem állítható tehát, hogy a harmadik esetben a korábbi céljával felhagyva újabb célt kitűzve valósította volna meg az előkészületi magatartást. Erre a körülményre, a két cselekmény közötti rövid időközre, valamint a sértett személyének azonosságára figyelemmel a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget a folytatólagos elkövetés kimondására, hanem a 2. és 3. pontban írt vádlotti cselekményrészeket a folytatólagos elkövetésre utalás mellőzésével természetes egységként, egy rendbelinek minősítette.

Az ügyészi érveléssel szemben a másodfokú bíróság egyetértett a tényállás 4. pontjában az ügyvédi visszaélés büntette kapcsán hozott első fokú felmentő rendelkezéssel.

Az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (Ütv.) 36. § (1) bekezdésének e./ pontja szerint az ügyvéd pénz és értéktárgy letéti kezelésére is jogosult. A letétkezelésnek az Ütv. 30. §-ában meghatározott szabályaiból kitűnően az ügyvéd az átvett készpénzt és értéktárgyat kizárólag letétként kezelheti, *azt nem hasznosíthatja és nem fogadhat el olyan megbízást, amely a letét felhasználására hatalmazza fel.* Az utóbbi mondatban írtak alapján sem helytálló az a vádlotti hivatkozás, hogy a sértetti felhatalmazás alapján az eljárást jogszerűnek lehetne tekinteni.

Az LB-H-BJ-211-19. számú bírósági határozatban kifejtettek szerint az ott írt tényállás nem tartalmaz olyan tényeket, amelyek alapján arra lehetne következtetni, hogy a vádlott a jogtalan hátrány okozásának célzatával cselekedett volna. A tényállás alapján csupán az állapítható meg, hogy a vádlott ügyvéd volt, ügyvédi hivatásából folyó kötelességét - a letétbe helyezett pénz eltulajdonításával - szándékosan megszegte és ezzel ügyfelének hátrányt okozott. A bűncselekmény törvényi tényállásában megkívánt hátrányokozási célzat hiányában a terhelt terhére az ügyvédi visszaélés büntette nem róható.

A fenti jogesettel azonos körülmények állapíthatók meg a vizsgált ügyben is, ezért az elsőfokú bíróság az irányadó bírói gyakorlatnak megfelelően döntött a marasztalás mellőzéséről. A vádlott a letéti számlára befizetett pénzt nem eltulajdonította, hanem azzal sajátjaként rendelkezett, mely magatartásával az ügyvédekről szóló törvénynek az előbbieken idézett rendelkezéseit, a megbízási és a letéti szerződésből eredő ügyvédi kötelességét szándékosan megszegte. Az ügyvédi visszaélés büntettét az az ügyvéd követi el, aki azért, hogy ügyfelének jogtalan hátrányt okozzon, hivatásából folyó kötelességét megszegi. E bűncselekmény megállapításához nem elegendő az ügyvédi hivatásból folyó kötelesség vétkes megszegése, hanem az is szükséges, hogy az ügyvéd ezt az ügyfelének okozott hátrány célzatával /egyenest szándékkal/ kövesse el, amely a szóban forgó ügyben nem volt megállapítható.

Szükséges ezzel kapcsolatosan még azt megjegyezni, hogy a vádlottnak e tényállással kapcsolatos magatartása anyagi halmazatként semmiként, legfeljebb alaki halmazatként értékelhető, amely látszólagos volt. A halmazat formájával függött össze az a kérdés is, hogy indokolt volt-e a felmentő rendelkezés hozatala. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint a látszólagos alaki halmazatban álló cselekmények esetében felmentő rendelkezés hozatala szükségtelen, ezért a másodfokú bíróság mellőzte az ügyvédi visszaélés büntette alól történő felmentés kimondását, mivel a vádlott cselekménye egységesen sikkasztásként értékelendő.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében a bűnösségi körülményeket túlnyomórészt helyesen ismerte fel. További enyhítő körülményként kellett figyelembe venni a vádlott megromlott egészségi állapotát. A büntetlen előélet bár enyhítő körülményként értékelendő, mégis annak súlyát számottevően mérsékelte a vádlottnak az elkövetést követő jogerős elítélése, valamint a

cselekmények egy részének (tényállás 2. és 3. pontjában írt cselekmény) büntető eljárás hatálya alatti elkövetése. A 2. és a 3. tényállási pontokban írt cselekmény minősítésének módosítása folytán a folytatólagos elkövetés súlyosító körülményként való értékelésének mellőzése volt indokolt.

Az elsőfokú bíróság az egyebekben helyesen feltárt bűnösségi körülményekkel arányban álló büntetést szabott ki a vádlottal szemben, melynek során figyelemmel volt az 1 évtől 7 év 6 hónapig terjedő büntetési tétel keretre is. A kiszabott 3 év 6 hónap szabadságvesztés kellően szolgálja a Btk. 79.§-ában írt büntetési célokat, ezért a másodfokú bíróság a büntetés számottevő enyhítésére, de annak lényeges súlyosítására sem látott indokot, következésképp az ítéletnek a büntetést kiszabó rendelkezéseit helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság noha rendelkezett a vádlott által előzetes letartóztatásban töltött idő beszámításáról, azonban e rendelkezésből nem volt megállapítható az előzetes letartóztatás utolsó napja /2017. év január hó 24./, ezért azt a másodfokú bíróság ítéletében pótlólag feltüntette.

Eltérő volt a vádlott állandó lakcíme, illetve személyi azonosító igazolványának száma az első fokú ítéletben rögzítettektől, ezeknek a megváltozott személyi adatoknak a feltüntetése sem volt mellőzhető az ítélet rendelkező részében.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a minősítést érintő részében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényszerű rendelkezéseit - a rendelkező részben írt pontosításokkal - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Be. 386. § (1) bekezdésének a./ pontja alapján az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2017. év július hó 11. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.	Halász Etelka s.k.	Dr. Németh Nándor s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 12.B.1730/2015/93. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.118/2017/7. számú ítéletében írt változtatással 2017. július 11. napján a vádlottal szemben jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2017. év július hó 11. napján

dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke